

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАЖЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕНІКАЎ БССР

№ 87 (1309)

Серада, 29 кастрычніка 1958 года

Цана 40 кап.

ДА НОВЫХ ПЕРАМОГ, СЛАўНАЯ МОЛАДЗЬ!

Як вялікая знамянальная падзея, як радаснае свята адзначаецца ў нашых гарадах і вёсках у гэтыя дні 40-га гадавіна Усеагульнага Ленінскага Камуністычнага Саюза Моладзі. На сваіх пленумах і сходках, прысвечаных слаўнай гаданіне, камсамольскія арганізацыі падводзяць вынікі пройдзенага шляху, даюць абяцанні партыі і народу працаваць яшчэ лепш.

Хто быў у мінулыя гады на цэнтральных вуліцах і плошчах Мінска, той бачыў, як уроста-велічча адначала моладзь беларускай сталіцы сваё камсамольскае свята. І сячы маладых патрыётаў са сцягамі і транспарантамі прайшлі па гораду. Над калонамі гукалі бадзёрыя песні, ліліся гукі музыкі. Моладзь усклала на Круглай плошчы вянкi ля падножжа помніка тым, хто аддаў сваё жыццё за свабоду і шчасце сямнаццаці дзяўчынаў на плошчы імя Леніна ля Дома Урада шматтысячны мітынг і перад помнікам дарогаму Уладзіміру Ільічу паклалася быць і надалей адданай ленінскаму заповітаму, свайго мудрай маці—Камуністычнай партыі.

Слаўны юбілей камсамолу ўрачыста адзначаецца па ўсёй нашай краіне. Велічча і вішнёў у гэтыя дні лудоўную савецкую моладзь са святлаў стаяла на шай Радзімы—Масква. У мінулыя гады ў Маскве на Краснай плошчы таксама адбыўся шматтысячны мітынг, прысвечаны 40-годдзю ВЛКСМ. У прысутнасці кіраўнікоў партыі і Урада прадстаўнікі моладзі сталіцы паклалі быць і ў далейшым верным справе камунізма, Камуністычнай партыі Савецкага Саюза і яе Ленінскаму Цэнтральному Камітэту.

Сорак год! Колькі пройдзена дарог, колькі атрымана ў барацьбе і працы бліскучых перамог!

Грамадзянская вайна... Савецкая краіна, як жалезным абручком, сціснута калёндар блыдак, зграі заможных інтэрвентаў і беларудзешчын прагнаваюць свае латы, каб задушыць новае грамадства, народжанае ў дні Кастрычніка. Маладая рэспубліка ў небяспецы, на яе абарону—усе сілы! І разам са старэйшым пакаленнем салдат рваліся ідуць у бой за ўладу Саветаў тысячы маладых змагароў. Іх можна было бачыць і на краінацкіх лядзе, і ў стэпах пах Херсона, і на Сівашскім праліве, і ў сібірскім тайзе, і ў дэсах Беларусі. Многія з іх склаў і ў бах свае таловы, акрапілі родную зямлю гарачай крывёю, але ўсё не дарэмна—справа, у імя якой лын не шкадавалі свайго жыцця, перамагаюць.

На новым этапе жыцця Савецкай дзяржавы—ва ўмовах аднаўлення разбуранай народнай гаспадаркі, а потым ажыццяўлення ў краіне планаў індустрыялізацыі і калектывізацыі зноў самааддана і велічча праявілі сябе маладыя сілы, слаўны Ленінскі камсамол. Гэта з дапамогай энергічных камсамольскіх рук аднаўляліся шахты і заводы, запальваліся агні першых савецкіх электрастанцый, прыводзіліся ў рух цяжкія, наладжваліся ўсюды парадкі. А колькі запала маладых сэрцаў было аддадзена ўзвядзенню індустрыяльных волатаў краіны, стварэнню калектывных гаспадарак у вёсках, будаўніцтву новай культуры! Шмат было цяжкасцяў і перашкод, але ім, камсамольцам, нішто не было страшным—ні суровасць прыроды, ні розныя няшчасці, ні злосьнае шпыненне ворагаў, ні стразы з-за вугля.

Загартоўка камсамолу, яго адданасць партыі і народу з усёй суровасцю была правярана ў дзяхіх выпрабаваннях Вялікай Айчыннай вайны. Мы ведаем, што паказала гэтае выпрабаванне: яно яшчэ раз пацвердзіла мужнасць, гонар і славу камсамолу. У гады вайны камсамольцы і моладзь паказалі ўзоры масавага гераізму як на франтах, так і ў тыле ворага. Імёны такіх гераюў—выхаванцаў Ленінскага камсамолу, як Мікалай Гастало, Зоя Касмавольская, Александр Матросов, як імёны маладзёраў-дзяўчыц Краснадона, абласкіх камсамольцаў і многія-многія іншыя імёны слаўных маладых гераюў веча будучы жыццё ў сэрцах савецкіх людзей.

Мы помнім з якім энтузіязмам уключылася наша моладзь разам з усім народам у міру стварэння працы, калі змоўлі грэматы вайны. Маладыя патрыёты з небылым натхненнем узлілі залевачы раны роднай зямлі, увесё агонь сваіх юнацкіх сэрцаў аддалі справе новага будаўніцтва. На будаўнічых пляцоўках Мінска і Сталінграда, у шахтах Данбаса і на

Новыя спектаклі

Беларускі дзяржаўны акадэмічны тэатр імя Янкі Купалы дзямі паказаў мінскаму глядачу новы спектакль «Людзі і д'яблы» К. Крапіва. Песа адлюстроўвае гераічную барацьбу беларускага народа ў гады Вялікай Айчыннай вайны.

У спектаклі прынілі ўдзел Л. Ржэцкая, Г. Габэаў, П. Малчанав, І. Ждановіч, Р. Кашалыніца, Л. Шышко, З. Стома, А. Фурманав, К. Сянкевіч, В. Тарасав і інш. Пастаўку спектакля ажыццявіў К. Саннікаў, мастацкае афармленне А. Грыгар'яна.

Да саракагоддзя камсамолу Рускі драматычны тэатр імя М. Горькага падыграваў лірычную камедыю па п'есе А. Арбузана «Дальняя дарога». Рэжысёр спектакля І. Лахінтава, мастак В. Цімафееў.

У спектаклі прынілі ўдзел артысты М. Ключнік, З. Асмолава, Г. Ракавава, Ю. Сідарэў, А. Кашкер і інш.

Спектаклі цэпа сустрыты глядачамі.

прасторах калгасных палёў—усюды нашы слаўныя юнакі і дзяўчаты паказвалі ўзоры працавітасці і гераізму.

Што б ні праводзілася ў нашай краіне, ва ўсім чыны ўдзел прымае Ленінскі камсамол. Пачалося будаўніцтва магутных электрастанцый на Волзе і на раках Сібіры—і тысячы юнакоў і дзяўчат па закліку партыі накіраваліся на гэтыя будоўлі. Прынята было рашэнне ўвесці ў паўночных і ўсходніх раёнах краіны індустрыяльныя гіганты—і на гэтую справу адгукнуліся гарачыя сэрцы маладых патрыётаў. У нашай рэспубліцы пераважна рукамі моладзі пабудаваны былі трактарны і аўтамабільны заводы, Васілевіцкая электрастанцыя ды і многія іншыя будоўлі.

Шмат выдатных спраў здзейснена за пасляваенны час Ленінскім камсамолам. Але, бадай, самая яркая з іх—асваенне цаліных зямель Казахстана і Сібіры. Удзел камсамолу ў пакарэнні цаліны—тыягачны працоўны подзвіг моладзі.

Выключная заслуга камсамолу ў культурнай рэвалюцыі ў нашай краіне. Ажыццяўляючы запаветы вялікага Леніна, камсамол пад кіраўніцтвам Камуністычнай партыі многае што зрабіў дзеля свецкага свайго народа, дзеля ўздыжання яго культурнага ўзроўню. Камсамол выхаваў у сваіх радах многа выдатных людзей культуры, дапомаг партыі рыхтаваць кадры спецыялістаў па ўсіх галінах ведаў. І ў тым, што сёння наша навука паспяхова праірае ў космас, даследуе тайны Антарктыкі, стварае мікрантэнцыйныя ракеты і штучныя спадарожнікі Зямлі, выкарыстоўвае атам на карысць чалавеку,—вялікая ёсць заслуга камсамолу.

З дзейнасцю камсамолу звязана і культурна-асветная работа, а таксама многія поспехі нашай літаратуры і мастацтва. Многія работнікі культуры прайшлі самі камсамольскую школу выхавання, многім з іх камсамол дапомаг выявіць свае здольнасці і таленты, даў пудзёку ў жыццё. Вялікая колькасць маладых работнікаў нашай культуры, мастацтва і літаратуры і дылер выхоўваецца пад дабраторным камсамольскім уплывам. Гэта нам трэба высока націць і рабіць усё неабходнае дзеля далейшага ўмацавання садружнасці работнікаў культуры з камсамолам.

Савецкая моладзь, выхаваная ў духу пралетарскага інтэрнацыяналізма, актыўна змагаецца за мір, за прадукцыйнае новае вайны. Сувязі Ленінскага камсамолу з маладзёжнымі арганізацыямі краіны сацыялістычнага лагера, з прагрэсіўнымі арганізацыямі моладзі краіны усюгу светы няспынна пашыраюцца і растуць. Гэтыя сувязі плёна садзейнічаюць справе наладжвання міру і дружбы паміж народамі.

Сваё саракагоддзе Ленінскі камсамол адзначае напярэдні XXI з'езд КПСС, напярэдні тых падзеяў, калі савецкі народ, кіруючыся сямігодковым планам, рушыў у новы магутны паход. Гэта вялікая і ясная мэта акрыляе наша юнае пакаленне, памнажае яго сілы, натхняе працавіцтва і зноў больш самааддана на карысць любімай Радзімы. Наш народ упэўнены, што камсамол не пашкадуе сваіх сіл, каб пад кіраўніцтвам партыі дамагчыся новых перамог у імя народнага шчасця, у імя камунізма—светлай будучыні чалавечтва.

Хараство і веліч нашых стваральных дзён

Песні радасці і маладосці гукаць над нашай краінай. Квітне Радзіма, і гераічнай славай абвешаны гістарычныя подзвігі твораў камунізма. З найвялікшай радасцю і сардэчным задавальненнем азіраецца беларускі народ на пройдзены пад сцягам партыі Леніна вялікі пераможны шлях. Ён бачыць Беларусь у сузор'і Савецкіх сацыялістычных рэспублік квітнеючай і роўнай сродку роўных. Ён бачыць індустрыяльна-прамысловую і калгасную магутнасць свайго пудоўнага краю, і зара прыгожыя сёння асвятляе перад ім такія гіганты індустрыяльнай велічы, як трактарны і аўтамабільны заводы, першакасныя электрастанцыі і буйныя прадпрыемствы станкабудуўніцтва. Яны каронным чынам змянілі аблічча рэспублікі і вывелі яе на шырокія прасторы бурнага сацыялістычнага прагрэсу.

Пажынаючы плады ленінскай нацыянальнай палітыкі і неацэннай братняй дапамогі вялікага рускага народа, беларускі народ за гады Савецкай улады зрабіў гіганцкі скачок наперад па ўсіх галінах развіцця эканомікі і культуры. Тое, на што ў іншых умовах спатрабіліся б пакутлівыя стагоддзі і незлічоныя ахвяры, трыумфальна пройдзена за саракагоддзе, з якога выкрэслалася добрая нававіна, што прыпаде на спустаснальныя войны.

За межамі змрочнага мінулага, далёка заду, толькі ва ўяўленні старога пакалення, засталася старая і жабрацкая, зняважаная і знячэная сацыяльным і нацыянальным прыгнётам царыма Беларусі з яе адсталай, саматужыцкай прамысловасцю і дапагоннымі формамі земляробства.

Навечна кануў у чорную бездань той час, калі багатая краіна з таленавітым, свабодлюбівым народам вымушана была падляціць прыкры лёс заўтай украіны—калоніі самадзяржаўнага імперыялізма, калі палітычна і эканамічнае захабленне і духоўнае ўдушэнне народа прывяло да

У гонар 40-годдзя ВЛКСМ

У Дзяржаўным выдавецтве БССР выйшла з друку брашура, прысвечаная 40-годдзю Ленінскага камсамолу: «З гісторыі камсамольскага падполля Заходняй Беларусі». С. Анісав, «Як быў створан камсамол Беларусі». А. Журава, «Камсамол Беларусі ў гады калектывізацыі сельскай гаспадаркі (1929—1934 гг.)». А. Бабычэскага, «Камсамол Беларусі ў барацьбе супраць нямецка-фашысцкіх акупантаў». І. Краўчанкі, «Камсамол Беларусі ў перыяд аднаўлення народнай гаспадаркі». М. Шыляра. Брашуры адлюстроўваюць гераічны старонкі з гісторыі ардынаснага камсамолу Беларусі ў розныя этапы развіцця нашай дзяржавы.

Цікавы зборнік—«Маладыя патрыёты»—выпуская рэдакцыя дзіцячай літаратуры. Кніга прысвечана мужнай барацьбе падпольных камсамольскіх арганізацый у Беларусі з гітлераўскімі захопнікамі.

Рэдакцыя ізапрадукцыі выдала два плакаты, прысвечаныя слаўнаму юбілею.

«Сорак год ВЛКСМ»—так называецца выстаўка літаратуры, якую падрыхтавалі культасветработнікі Дзяржаўнай бібліятэкі імя У. І. Леніна. Выстаўка складаецца з раздзелаў: «Камуністычная партыя—арганізатар і кіраўнік камсамолу», «Батвы шлях камсамолу», «Маладыя будоўлі сацыялістычнага грамадства», «Камсамол у Вялікай Айчыннай вайне».

Апошні раздзел расказвае аб камсамольчых і моладзі—актыўных удзельніках барацьбы за далейшым уздым народнай гаспадаркі.

Срод кніг—прашы У. І. Леніна «Аб моладзі», М. І. Калініна «Аб камуністычным выхаванні», брашуры «Камсамольскіх Амуры—горад камсамольскай славы», «Юнацтва наша камсамольскае», «Гэта было ў Беларусі», мастацкія творы «Зоя» М. Алігер, «Чайка» М. Вірчукова, «Аляксандр Матросов» П. Журбы і інш. Наведальнікі бібліятэкі з цікавасцю разглядаюць матэрыялы выстаўкі.

У клубе калгаса «Прамень камунізма» Старобінскага раёна адбыўся вечар, прысвечаны саракагоддзю ВЛКСМ. Доклад зрабіла настаўніца Е. Лішай. Яна расказала пра слаўны шлях Ленінскага камсамолу.

Пасля ўрачыстай часткі ўдзельнікі мастацкай самадзейнасці, вучні Чапляўскай сярэдняй школы дэлі святочны канцэрт.

Работнікі Кілічэўскай дзіцячай бібліятэкі зрабілі ў гонар юбілею камсамолу альбом «Камсамольскі нашыя раёна», якім вельмі цікавіцца чытачы.

З альбома можна даведацца пра першых камсамольцаў Кілічэва, пра слаўныя справы моладзі раёна ў гэтыя дні. Матэрыялы альбома выкарыстоўваюцца для прадважэння лекцыяў і гутарак.

Для сельскага глядача

Для культурнага абслугоўвання раённых цэнтраў і калгасаў Маладзешчанскай вобласці Беларускай дзяржаўнай філармоніяй накіравана канцэртная брыгада, у складзе якой вакалісты Р. Аўтаномова, Т. Ліхаворства, выканаўца тэнаў народнаў СССР А. Вінаградзева, цымбаліст С. Навіцкі, артысты З. Кіжычэў і Н. Мартынюк (акрабачныя жанры), майстар мастацкага слова А. Сасерэра і ансамбль цымбалістаў.

У рэпертуары брыгады песні савецкіх кампозітараў, песні перадаў СССР, творы беларускіх паэтаў Я. Коласа, Я. Купалы, М. Лужына і іншых.

Артысты філармоніі прадуць у Маладзешчанскай вобласці да 20 лістапада.

Сцяпан МАЙХРОВІЧ

таго, што грубай сілай закрэслівалася само нацыянальнае паніжэнне «беларускі», а беларуская мова зрабілася «забароненым плодам».

Ці ж мог працоўны чалавек ва ўмовах, дзе грамадская жыццё рэгулявалася драконаўскімі законамі вялікадзяржаўнага прыгнятаўніка з царскім скіпетрам, маршы аб школах, тэатрах і кніжцы на роднай мове?

Жабрацтва, цэпра і прыкрыя культурна адсталасць гулялі на прасторах Беларусі.

Так пакутнікі гінлі многія тысячы народных талентаў; іх бізгалітна на працягу цэлых стагоддзяў душыла і навечна да самаўдаўства, ва дзесяць замкоў замыкаючы перад імі чыгунныя дзверы дракумаў. І калі найбольш моцным духам, геніяльным самародкам і ўдзавалася часам «вёбнішча ў людзі», дык і тады яны першай прыкрые існаванне «непрызнаных, выпалковых і лішніх» пакутнікаў нацыянальнай культуры.

Які яркі кантраст паміж старою, уаброўнай дзедаўскай сахой Беларусі і новай, індустрыяльна-калгаснай Беларускай Савецкай Сацыялістычнай Рэспублікай! Якая палярная праціўнасць паміж гэтымі двума светамі!

Толькі дзякуючы перамоце ідэй ленінскай беларускі народ сорах гадоў таму над упэўненню за сваю шматпакутніую гісторыю здабыў дзяржаўнасць, творцамі якой была наша Камуністычная партыя і вялікі Ленін.

Новая, савецкая эпоха ў жыцці беларускага народа азначаваецца поўным вызваленнем чалавека працы з-пад улады якой бы там ні было эксплуатацый, цэпры і некультурнасці. Савецкі грамадскі лад стварыў усё неабходны матэрыяльны ўмовы для нечужана шпаркага, гарманічна-

СЛАВА ЛЕНІНСКАМУ КАМСАМОЛУ!

Малюнак А. Сапеткі.

Узнагароджанне Ганаровымі граматамі і Граматамі Вярхоўнага Савета БССР камсамольцаў і камсамольскіх работнікаў рэспублікі

За актыўны ўдзел у гаспадарчым і культурным будаўніцтве і ў сувязі з 40-годдзем ВЛКСМ Прэзідыум Вярхоўнага Савета БССР узнагародзіў Ганаровымі граматамі і Граматамі Вярхоўнага Савета Беларускай ССР групу маладых перадавікоў прамысловасці, будаўніцтва, транспарту, сельскай гаспадаркі, навуцы, культуры і камсамольскіх работнікаў Беларусі.

Ганаровыя граматы Вярхоўнага Савета БССР узнагароджаны свінарка калгаса «Перамога» Кобрынскага раёна Н. В. Барылюк, пастух калгаса імя Жданова Скідзельскага раёна С. І. Батура, звеняўца на выростчэнню кукурузы саўгаса «Савіцы» Брагінскага раёна Л. Т. Бельская, сталыяр Мінскага аўтамабільнага завода Ф. Ф. Байкалоў, калгасніца сельгасарцелі імя Сталіна Горацкага раёна Н. Ф. Бычкова, ткачыца камвольнага камбіната Т. В. Еўсіевіч, слесар-борчык Мінскага станкабудуўнічага завода імя Варашылава В. Е. Жураўлеў, сакратар ЦК ЛКСМБ Г. А. Брыўлін і іншыя—усяго 119 чалавек.

Граматамі Вярхоўнага Савета БССР узнагароджаны: калгаснік сельгасарцелі імя Сталіна Юрацішкаўскага раёна І. С. Бартасевіч, настаўніца Равыцкай сярэдняй школы Вярхоўскага раёна З. А. Буркун, звеняўца на выростчэнню кукурузы калгаса імя Сталіна Хойніцкага раёна А. М. Волкава, слесар-рамонтнік інструментальнага цеха Мінскага завода аўтамабільных ліній Н. П. Галавач, пастух калгаса імя Фрунзе Веткаўскага раёна А. К. Грыбанаў, качагар камсамольска-маладзёжнага паравоза Лідскага паравознага дэпо А. Д. Дубовіч, даржак калгаса «Чырвоная змена» Любанскага раёна Л. С. Лосева і іншыя—усяго 121 чалавек.

(БЕЛТА)

Пётры ПРІХОДЗЬКА ТАБЕ, КАМСАМОЛ!

Табе, камсамол, гэту песню маю
Ад сэрца складаю.
Сяброў маладых неразульных сям'ю
Заўжды ўспамінаю.

За партыю роднай ішоў ты ў паход
Праз сюжы, віхуры.
Твой горад юнацтва, дзе сонечны ўскод,
Стаіць на Амуры.

Цябе неспакойнае сэрца вло
У далёкія далі
Запальваць ў хатах сялянскіх святло,
Каб лямпацькі ззялі.

На горным Урае руду здабываць
Ля першых магнітак
І першыя снэжкі ў тайгу пракладаць
У край неабжыты.

Табе з-за вугля пагражалі не раз
Кулацкім абразам,
Ды сэрцы тады становіліся ў нас
Цвёрдай ад жалеза.

З табою, камсамол, мы байцямі
Прайшлі
У суровым змаганні.
Ты самае светлае нам на зямлі
Прыносіў каханне.

З табою пазнаваў я ў жыцці ўпершыню,
Дзе лепшы таварыш.

Янка ЖУРБА

У калгасе нашым Янка —
Слаўны баяніст,
Шчыры, златы, працавіты,
Наш ён трактарыст.

Сёння ў клубе вечарынка
Ужо шуміць даўно.
Паірае ў клуб лагодна
Месяц праз акно.

Во дзвучаты заспявалі,
Янка ў міг да іх.
Ен усіх баянам пешыць —
Маладых, старых.

Заспяваў Янук пра Нёман
Клуб увесь прычп.
Спеў прывабны, спеў натхнёны
Захапляе ўсіх.

Баяніст

А як рушыў Янка ў танцы —
Задрыжэў наш клуб,
Бура воллескаў навокала
Янка ўсім нам люб.

Сёння з мілаю Святланай
Ен танцуе зноў.
Для свайго дзвучыны любай
Ен на ўсё гатоў.

Гляне Янка на Святланку —
Вочы Светы ў міг
Бліснуць ласкай, што пшычотна
Аздабляе іх...

У калгасе нашым Янка —
Слаўны баяніст,
Шчыры, златы, працавіты,
Наш ён трактарыст.

сталь і неацэнныя віды прадукцыі харчовай, лесатэхнічнай, тарфяной, шкляной і іншай прамысловасці.

Вытворчы энтузіязм народа ніколі яшчэ не дасягаў такіх вышынь, як у нашы дні. Творчая энергія і высокі маральны дух народа, яго воля да працы і перамогі ўсвабодзілі ў прамысловых і калгасна-саўгасных новабудуўлях, у бешперышным росце і павышэнні прадукцыйнасці працы і ўраджайнасці калгасных палёў.

Багатая, змястоўная наша савецкая рачынасць. Яна з'яўляецца для пісьменнікаў і дзеячоў мастацтва невычарпальнай крыніцай натхнення. Трэба ім толькі больш смела і рашуча ўмевацца ў жыццё. І тады пісьменнік і мастак яшчэ больш выразна адчуць душой яго веліч, хараство і прыгожасць, варты вялікіх мастацкіх палатноў. Тады яны яшчэ больш блізка ўведаюць нашых людзей — твораў новага свету, што аддаюць усё свае сілы, розум і талент вялікай справе перамогі камунізма. Імёна яны, непрыкметныя, здавалася б, сціплыя прадаўнікі заволаў і калгасаў — сапраўдныя героі нашых дзён. Яны і павінны на праву стаць героямі новых раманаў і паэм, карцін, п'ес і скульптур.

Індустрыяльная тема павінна, нарэшце, заняць дастойнае, больш шырокае месца ў беларускай літаратуры.

Чытаць наш хоць і атрымаў за апошні час добрыя празрачыны творы — раманы «На рэстанках», «Веканомныя дні», «Калі завівае рэка», «Сустрапецца на барнаках», «Крыніцы», «За годам год», «Даль палаяна», «Світанне» і многія іншыя, — тым не менш ён па праву чакае новых выдатных праціўных твораў, якія б у жыццё і паўнакроўных вобразах адлюстроўвалі багатую савецкую рачынасць — глыбока змястоўную і гераічную.

Наша беларуская літаратура расце і развіваецца пад няспыннымі клопатамі Камуністычнай партыі. Яна жыўцёва, натхнёна найвялікшымі гістарычнымі падзеямі камуністычнага будаўніцтва. Штодзённымі клопатамі Камуністычнай партыі аб наўхільным росце і развіцці нацыянальнай і сацыялістычнай пра-

Ты сілы даваў мне ішоў ў вышыню
З высокай марай.

Са мною ідзе ты ў страі баявым,
Дарога дыміцца,
Апошнім кавалкам я з другам сваім
Гатоў паазяліцца.

Агеньчык распаліў—гарыць над зямляй
Ружовым світаннем,
А песню спем—ад яе, маладой,
Цяпляць людзям стане.

Зноў ты у тундру прыносіш вясну
З паўднёвага краю.
Ты першым прыйшоў узнімаць цяліну
У міжгор'і Алтая.

Мой камсамол,
Вось мы зноўку з табою
У шляху далёкім,
Сэрца саргатае марай твайрай—
Самая высокай.

Таму я і слаўлю ў песні цябе,
Жыццё маладое.
Ішоў праз гады мне ў жыцці, ў барацьбе
Заўсёды з табою.

Жыць разам з табою да старасці год
І сіла набірацца.
Юнацтва маё, будзе кожны паход
Табой ажарэцца.

ЗЯМЕЛЬ САВЕЦКІХ ЯСНАЦВЕТ!

(Якуб КОЛАС)

Поспехамі ў вучобе сустракаюць студэнты Беларускага дзяржаўнага тэатральна-мастацкага інстытута 40-годдзе ВЛКСМ. На задку—група камсамольцаў інстытута (злева направа): Леў Стасевіч, Ірына Шоста, Уладзімір Лягуш, Алена Яленская, Пятро Лысенка, Святлана Карабіцкая, Уладзімір Караткевіч.

Новыя імёны—новыя галасы

Да цікавых здабыткаў літаратурнай моладзі нашай рэспублікі можна аднесці і зборнік «Прыдніпроўе», які вышліўся надняўна Магілёўскі абласны Дом народнай творчасці. У ім выступаюць маладыя паэты Магілёўшчыны. Над адной вокладкай знайшлі месца вершы прадстаўнікоў розных прафесій. У творчасці кожнага з іх бачна тое агульнае, што характэрна для нашай літаратурнай моладзі—малады запал, свежаць пачуццяў, непасрэднасць успрыняцця свету, бо яны—гаспадары жыцця, якое ствараецца на нашай сонечнай савецкай зямлі. Думаецца, імяна таму ў кнізе многа фарбаў, святла. Кожны, нават па-вучыўску насьмешліва радок гэтай сціплай кніжкі прасякнуты пачуццямі светлай і шырай любові да Камуністычнай партыі і Радзімы, да іх пісьмаў Хранікоў, «Ленін стварыў для людзей на зямлі партыю—сочна другое», бо, як ускідае Віктар Ракаў, «яна мілей нічога, як быць у ролію зямлі». Камсамольскі патрыятычны запал, запал маладосці—лейтматыў зборніка «Прыдніпроўе».

Нельга адразу ж не прывесці цікавыя вершы Ігара Шкляроўскага «Верность»:

Недалёк зот радостны рай,
Я на зямлю, прашаю, вгляну,
Дыктар скажэт:
— Вниманье, сейчас
Пассажирский взлётит на Луну,
И тогда, не стыдясь своих слёз,
Отправляюсь в невиданный путь,
Как ещё у делов поведётся,
Горсть земли я запрочу на грудь.

У выратанай аналігічнай тэмы з ім спаборнічае (і паспяхова) М. Яўсеенка ў вершы «Современная путевка», канкрэтызуючы аблічча лірычнага героя, які імкнецца да гераічных спраў у імя Радзімы:

Мы сегодня романтикой будем
живем.
В космос спутник
ракета уносит,
Завтра парень прилетит
в комсомольский райком—
На Юпитер путь
попросит.

Гэта не проста рамантык, як у Шкляроўскага, а чалавек, які ўсведамляе, што ў часе, калі «спрашлі дэдуку, ...лететь на Луну, видно, самое время теперь...».

Паэтычная моладзь даволі паспяхова авалодвае тэматыкай, якую падказвае наша імклівае сацыялістычнае сям'я, якое штодзень бліжэй да ішоў больш цудоўнай камуністычнага заўтра. Пакаленне будучыня, якія сваімі рукамі ствараюць і абароняць гэтае светлае заўтра, добра ведае

сваю радаслоўную—гэта дзеці тых, хто са зброй у руках адстаў наш Савецкую краіну ад шматаіх ворагаў, што яскрава выражана ў вершы Віктара Ракава «Над магілаў бацькі». Гэта дзеці тых, што ішлі з Леніным у Кастрычніку «раць пугі і кайданы», як піша Аляксей Гералік ў вершы «Вялікая жывіць».

Тэматычна зборнік дастаткова багаты, і пераважна большасць твораў у ім напісана на наадныя тэмы. Верш Васіля Матвушава «Літве», прысвечаны прыезду літоўскіх пісьменнікаў у Беларусь, творы «Патраўка» Міхаса Дручыцка, «Ленін з намі» Самсана Пацёмкіна, «Шпакі ў гарызонце» Яўгена Крупенкі, «Камсамольскі білет» Васіля Ляўчыцка і многія іншыя—гэта творы пра наш сённяшні дзень, пра Радзіму, пра народ, пра мір на зямлі. Багата вершаў прысвечана роднай прыродзе і каханню. У многіх вершах цікавыя задумы і эвалюцыяныя іх вырашэнне (мы маем на ўвазе паэтычную форму, хоць, праўда, і ў названых намі творах ёсць пэўныя неадпаведнасці з боку выканання). Вылучаюцца ў кнізе асабліва такія, на наш погляд, творы, як «Прыдніпроўе» і «Пісьмаў не чакай» Васіля Матвушава, «Вяснінкі» і «Побач з Расіяй» Аляксея Пысіна, «Ціце зямля мая наўсёгда» Віктара Дажэжкі, байка «Былае і так» Міхаса Казлова, «Арка» Сяргея Хранікоў, замалювак Васіля Карпачанкі і некаторыя іншыя вершы і байкі зборніка.

Але шмат паэтычнай прадукцыі трапіла ў кніжку ў выглядзе чарнавікоў, даволі таі нехайных, і гэта прымушае задумацца над вельмі сур'ёзным пытаннем, якое, безумоўна, зверне на сябе адпаведную ўвагу на в'ездзе пісьменнікаў у Беларусь: як больш дзейна дапамагчы літаратурным аб'яднанням у авалоданні культурнай паэтычнай працы?

Што гэтае пытанне наспела, сведчаць наступныя прыклады са зборніка «Прыдніпроўе».

Зусім пазбаўлены аднак месца і часу вершы Алега Сіпакоў «Вялікая, знаёмая», даволі наспела «асучасняне» рамана «В эту ночь над рекой...» ў вершы Міколы Касцяна «На спітанні», зарыфмаваная проза «Где корабль-то гремели бои» Г. Сарокі, верш Міколы Назаровіча «Мал радасць», які аналізуе на мжым газетнай карэспанданцыі, і да іх падобныя творы пэўнага уражанне ад зборніка. У кнізе многа моўных хібаў, недахопаў у гадзіне рытму, рыфмы, а іншы раз і проста... сэнсу.

У вершы Аляксея Пысіна «Усмешка» ёсць добрыя строфы, накітавалі такія:

Усёпа дарога
У дальні раён,
Нібы разматаў хто
Вясковны рулон.

Але ў гэтым вершы можна заўважыць проста неўважлівае адносіны аўтара да слова. «Машыну спынае раптоўна шафёр», пасажыры глядзяць на дарогу: «Масты ўсе на месцы, шлях вольны зусім». Колькі ж мастоў падарожнікі бачыць з месца прыпынку? Ён ужывае супярэчлівы тэаўталогі: «спрашлі, пракраціліся». Калі прайшлі, то як яны (гэды) магі прамаціцца? Такія агульныя радкі як у вершы Пысіна «Пісьмаў вясны»: «Дзяўчаты прыгожыя, хлопцы харошыя — наша краса, маладосць. Усё перамажам мы, адзоем, зможам мы, сілы і мота ў нас ёсць», — мала што даюць для вырашэння паэтычнай задумы. Зборнік багаты на такія неацэнаваныя рыфмы, як «леднікову—адбудаваны» (А. Пысін), «спарады—пагарды» (М. Гарнак), «стайлі—запалталі» (А. Крыўцік), «падурак—рабураць» (М. Назаровіч), «у зліўленні—у захалленні» (В. Нікалаенка), на такія выразы, як «шумнае шчасце» (М. Дручыц), «с тых запамятых вярэм» (М. Мандыка), «патрыіт ляжаў на вулі» (С. Пацёмкін), «слэную гучу» (В. Ракаў), неапраданыя рытмі-

чны зрывы ў вершы «Вяснінкі» А. Пысіна, у байцы М. Салаўцова «Мурашка і мыш», у вершы Я. Крупенкі «Бацька», у вершы «Ленін з намі» С. Пацёмкіна і ў многіх іншых. Апроч таго, зборнік вельмі дрэнна вычытаны карэктарамі, а-за памылка часам губляецца сэнс радкоў.

Многія з гэтых недахопаў, спіс якіх можна значна падоўжыць, — на сумленні літаратурнага рэдактара зборніка «Прыдніпроўе» паэта Васіля Матвушава, які, дарэчы, сям-там нехайны і ў дадзеным да сваіх вершаў. Так, напрыклад, у яго вершы «Помніце Леніну ў Магілёве» такім надзвычай адзіным са зместам, знаходзім тры выпадкі няправільна ўжытага націску (а-за рытму), небеларускае слова «спушнулі» і рыфмы накітавалі «встрем—праспекту». Недастаткова ўважліва адшліфаваны і вершы «Навуры на балюнах», «Дрыжыць ад холоду зямля...» і іншы.

Як успехі, так і недахопы зборніка «Прыдніпроўе» сведчаць аб неабходнасці пошукаў найдасканалейшых форм дапамогі абласным літаб'яднанням, якія павінны а'ўляцца кузніцамі кадраў нашай літаратуры.

Іван СІПАКОЎ

Не боюся я прыжай, далёкай хадзі,
Калі рупіць праісціся на краю.
Эх, як нахне чабор, колькі сонца тады,
Калі вёсць сады пачапае!

Да крыніцы, што б'еца ў глухмені
лясной,
Дабраўся я тады пешкі,
Каб мне лепей было у дарозе цяжкой,
Паўз карчэўнік завуць мне спяккі.

Ды яны ўжо ведаюць многа такіх
і ў лапцях, і у ботах, і босых,
А таму мне каршці так праісці
наўспрасткі,
Каб аж ногі зайшліся у расах.

Так натрудзіць ступні, каб аж чучы
іх імшці,
Каб запомніць навечна дарогу—
Да крыніцы ж дайду—буду рад, бы
дзіці,
Што дайшоў ўпершыню да парога.

Школа творчасці

У кожнага чалавека на парозе жыцця — свая мэра. Не заўсёды яна абываецца, але чалавек аддае ёй юнацкі запал душы, з ёю ў чалавека звязаны лепшыя пачуцці і думкі. Яшчэ ў школе, калі я вучыўся ў адным з раённых цэнтраў Маладзечаншчыны, у мяне ўзнікла жаданне стаць акцёрам. Што гэта такое, я тады яшчэ дрэнна ўяўляў, але любіў дэкламаваць вершы, іграў на народных інструментах і ўдзельнічаў у школьнай мастацкай самадзейнасці. Сябры казалі, што атрымлівалася нядрэнна. І вась пасля заканчэння школы я чакаў аб'явы аб наборы ў Беларускае тэатральнае інстытут. І тут здарылася тое, чаго я пасля ніяк не мог сабе прабыць: ці то аб'явы ў газэце не было, ці ў драмна гледаў, але ў 1950 годзе я не здаваў уступных экзаменаў. Чакаў наступнага года. Рады са два нават сам з'ездзіў у Мінск — даведацца, ці будзе набор.

З якім хваляваннем я «каў на экзамены! Усё здавалася, што не прымуць, што не здохну і г. д. Але ўсё экзамен здадзены, і я — студэнт тэатральнага інстытута. Пачаліся гадзі напружанай працы, авалодання пэўнай прафесійнай акцыра. Калі я стаў ім, то ў вайсковы ступень аб'яваў сваім педагогам Б. Марціну і Л. Мазалеўскай. Патрабаваліся майстры, яны чула

ваецца на сцэне — самая аптымістычная, гераічная і бадзёрая. Ствараць вобразы нашых юнакоў і дзяўчат — лепшага ўзростага акцёра.

І заўсёды перажываю вялікую радасць, калі прыступаю да работы над новай ролляй. Першая роля была самай цяжкай, хоць і непаўняй. Я іграў кавалера Сераду ў спектаклі «Як гартваліся сталь». Паспех акрыліў мяне, і я з лічца большым захваленнем працаваў над вобразам рачога хлопца Палтава ў п'есе Розава «Твой шлях», студэнта ў «Нахалні Ані Барокі» В. Пістолені, Каралея ў «Горадзе майстраў» Таба, педгага ў п'есе «Арнальд Жыгальскі» Е. Пасава, Фёдара «У пошуках радасці» В. Розава і інш.

За час работы ў тэатры я выканаў налі дзесяці ролей рознага плана.

Я камсамалец і стараўся надзяліць сваіх герояў тымі лепшымі рысамі, якія бачыў я ў маіх сабрат-аднагодкаў, выхаваных Ленінскім камсамалам.

Спаўнае саракагоддзе ВЛКСМ для нас, акцёраў Тэатра юнага гледача, — вялікая свята. Мы адчуваем, як жыць троба многа працаваць, вывучаць жыццё, каб стварыць аркі, запамінальны вобраз нашата сучасніка, камсамольца, патомніка Камуністычнай партыі.

П. ДУБАШЫНСКІ,
артыст Тэатра юнага гледача.

Чароўная песня сэрца

Танец—вольная і крылатая песня сэрца, ілізі светлага юнацтва, мастацтва сонечнай маладосці.

«І каханне—мелодыя», — пісаў А. С. Пунік. Каму ж спяваць гэтую вышчотную і шчырую мелодыю, калі не нашым шчырым савецкім юнакам і дзяўчатам, прысвечаным танец. Толькі ў харэаграфічным тэатры так бывае, што дваццацігадовае дзяўчына—ужо балерына, а юнак такае ж камсамольскага ўзростау — прэм'ер.

Вядомыя такія рысы чалавечай натуры, якія мовай музыкі і танца перадаюць вышчотнае чым у літаратуры і жыццё. Калі запаражчак Гоголя не хапае слоў, каб перадаць свае пачуцці, яны патанцавалі скакаць. Іх танец красавіца танцаваў аб тым, што не ўдалося выказаць словамі.

тонкага густу і гранічнай эмацыянальнасці, арганічна жыцьцё на сцэне жывіць чалавечы душою. У дыялогу вясёлай балерыны з кампазітарам (саўст. С. Драніч) артыстка пахваравала думку аб тым, што ёй уласцівы не толькі гераічныя інтанцыі, але яна таксама валодае і тэхнічнай лірычнага, інтанацыя, тэхнічнай мары, «алегры роздуму».

Нашы здольныя маладыя салісты і салісткі дасканала валодаюць крылатай пластычнай мовай. З яе дэманічнага яны авалодваюць пра лірыку, рамантыку і псікалагічны стан сваіх герояў і гераіні, змешчваюць нас з дуршэўнай драмай людзей, іх радасцімі і трагічнымі перажываннямі.

У жыцці часам бывае так, што першая сустрэча з чалавекам пакаіе аб ім незабыўнае і прыемнае ўражанне. Так здарылася і ў наш тэатр. Некалі для самой сябе юная дэбютантка — выхаванка Ленінградскага харэаграфічнага вучылішча А. Карзінава аказалася на Беларускай сцэне ў ролі першай выканаўцы аднаго з найбольш складаных вобразаў сучаснай класічнай драматургіі Лаўрэнс (яго харэаграфічнага варыянта ў балете А. Крыніна).

Пору з імі ёсць і маладыя талентавыя калектывы са значнай творчай культурай і дакладным пачуццём сцэнічнага ансамбля. У гэтым калектыве ёсць багатыя рэзервы, людзі, зольнасці і магчымасці якіх па розных прычынах яшчэ недастаткова раскрыліся.

Па-раному праўдзеша талент Беларускай танцаваў і танцаваў хоць усе яны прадстаўнікі і выхаванцы савецкай рэалістычнай харэаграфічнай школы, творчы пераважна і спадчыны традыцыйнай балетнай класіцы прылічліва вучыцца К. С. Станіславаўскага ў галіне акцёрскага мастацтва. Май-стэрства нашай моладзі мае таксама і выразную нацыянальную афарбоўку, сакавіты беларускі каларыт, запэцчаны з невячэрных і натхненых крыніц народнай творчасці.

Нашы маладыя артысты маюць разнастайны профіль. У адным выпадку гэта мастацтва якіх стрыманае і сціплае, светлае і прэзростае. Яно каментарна пана і не «атакуе», а бярэ ў палон. Гэта мастацтва таксама характэрна тонкім густам, чуласцю да асаблівых перажыванняў і інтымных эмоцый.

Гэта перш-на-перш В. Давыленка. Малады саліст ужо выступае ў якасці прэм'ера і ў многіх выпадках з сапраўдным поспехам. Ён свядчыць на сцэне псіхалогічную выразнасць мужчынскага танца. Гэта не толькі «галіныя кавалеры», партнёр балерыны, як было раней. Артыст, заклапоны стварэннем вобразаў багаты думкай і жыццяздзейнасцю, хоць не заўсёды гэта яму падкае ўдалася. У партыях Зіфрыда, кампазітара Франца і некаторых іншых прыкметны гэты пошук.

Зраўнема, што музычнасці вобраз па дэкламацыйнаму мастацтва і мастацкай стаіласці не могуць прэзентаваць на ўзроўні літаратурнага прататыпу. Аднак многае ўжо тады ўсхвалявала і прымушала зацікавіцца маладой артысткай. Гэта шчырасць драматычнага пачуцця і вольная інтанцыя ў трагедыйных эпізодах, цудоўная зольнасць вясці месцеўна харэаграфічна дымлаў і глыбокая эмацыянальнасць танцавальнага маналага, а самае галоўнае — свежаць сцэнічнага вобраза.

А. Карзінава прымушала нас глыбей задумацца над праблемай псіхалагічнай прады вобраза ў балете, бо ўсё, што яна рабіла, было вельмі неспрадна, натуральна і шчыра. Засталося прымянае дадзенае гаворка прымянае дадзенае, як гармоні ўзвугранага і юнакава, ілізі ў неабсалютава ў харэаграфічным вобразе.

У ішоў у кніжцы мінулага сезона аб'яваў новы сустрэча з маладой балерынай у «Блакытны Дунай» І. Штрауса.

Вольны часта гэты рыс сцізкушоцца, і тады артыст здаўся надзвычайна бачна дэманічна, змашчывалі і пластычна гармоніі, разнастайнасцю інтанацыі і псіхалагічнай афарбоўкай вобраза.

Прыгаворваюць невялікі партыі Ларэна ў балете В. Залатарова «Палымныя сэрцы» і Хасітны ў «Лаўрэнс» А. Крыніна. Там адбылася значнае мінені з выхаванай Маскоўскага харэаграфічнага вучылішча Н. Давыленка. З першых сустрэч з гледацкай артысткай выклікала сымпатыю тым, што танец, рытм на сцэне, тэмпераменту і нацыянальнаму каларыту (беларускі і іспанскі), поўніўся

Вялікай пахвала заслужыў сцэнічны вобраз А. Карзінавай у Ленінградзе і ў прымятаннях, на стварэнні «Ленінградскай правды».

Нам здаецца, самым цікавым, што так вылучае ў спектаклі мастацтва артысткі, — гэта сапраўднае душэўнае і пластычнае грама. Яна і дала магчымасць балерыне дасягнуць выключнага характа вобраза,

Саражагоддзе ВЛКСМ — радаснае свята для маладых майстроў нацыянальнай харэаграфіі. У гэты дні іх асабліва акрылае назава на тое, што беларускія кампазітары ўрыне дадуць для артыстаў самы каштоўны падарунак — нацыянальны балет на хваляючы тэмы нашай цудоўнай сучаснасці.

М. МОДЭЛЬ.

На задку—маладыя артысты балету Дзяржаўнага вялікага тэатра оперы і балеты БССР (злева направа): М. Кузьменка, Н. Давыленка, В. Ракоўская, В. Давыдаў, С. Андрэева, Ю. Булдыкава, Л. Чахоўскі на занятках.

«Зараз, сустракаючы ўсеагроднае свята, значна актывізавалі сваю дзейнасць маладыя паэты Магілёўшчыны. Зборнік вершаў «Прыдніпроўе» — іх творчая справядзача», — запэвае рэдакцыя ў прадмове да зборніка.

Хто аўтары гэтых зборнікаў? Маладыя рабочыя, калгаснікі, студэнты, маладыя інтэлігентны. Вось некаторыя з іх—навалі А. Радзіўнаў, Уосек М. Камінік і М. Каток, ліцейнік К. Глайхонгаў, слесары, электрыкі і работнікі іншых прафесій—такі аўтары актыўна літаратурнага зборніка аўтазаводцаў. Маладыя калгасніцы з Крычаўскага раёна Марыя Шаўчонак, старшыня калгаса «Звезда» Касцюковічскага раёна Сымон Пацёмкін, сувязіст з Хоцімскага раёна Сяргей Хранікоў, інжынер з Бабурынска Васіль Фамін—вось хто прымае актыўны ўдзел у зборніку «Прыдніпроўе».

Аб чым пішуць маладыя паэты і пісьменнікі?

Самыя разнастайныя тэмы знаходзім мы ў іх творах. Але асноўная тэма—наша сённяшняе жыццё. Калгаснікі ў 30-я гадзі малады паэт Юлі Таўбін пісаў:

Я знаю шчыра, кому я ляю,
Якім навальнічым гадам,

І песню—найлепшую зброю сваю—
Я класу сваёму аддам.

Камсамольскія паэты нашага часу таксама аддаюць свае песні сваёму класу—працоўнаму народу. Вялікае месца ў іх творчасці займае камсамольская тэматыка, якая ім найбліжэй. Гэта, можна сказаць, іх асноўная тэма.

Ці на працу з сябрамі спяшаю,
Ці ў гарах я пракадава след,
Маё сэрца заўжды сагравае
На грудзях камсамольскі білет.

З ім не ведаю года, ягодаў,
Не спазнаю ніколі туті,
Бо з яго наірае заўсёды
На мяне наш Ільіч дарагі.

Так проста, але шчыра піша пра самае блізкае і дарагое яму Васіль Ляўчыц, адзін з многіх паэтаў Магілёўшчыны. Маладыя паэты жывуць усім тым, чым жыве камсамол.

Там, у райкоме, простым, суровым,
Думка мая і маё пачуццё...
Мноі коліс сказаная прамова,
Картка са знятай даўно вямозай,
А карцей—дык маё жыццё.

Гэтакімі прачуццямі словамі малое райком камсамол Будакі Лось у вершы «Мой райком».

Вершы лінксаму наказы, камсамол заўсёды, на ўсіх этапах нашай саражагодвай гісторыі ішоў следам па партыі, браў тэмы вышні, якія браць было найшэйшай. Адной з такіх вышні у апошнія гадзі былі палітычны землі Казахстана і Сібіры. Гэтая гераічная тэма з жыцця камсамоланага часу ішоў чакае свайго баіна. Але першыя подступы да яе робіць паэты-камсамольцы, непасрэдна ўзвельнікі вялікіх падзей. Сапраўды, нешта вышнінае нагадвае маладох, наішчыны ўдзельніка авсаені палітычны зямель Рыгорам Барадуліным у вершы «Мурамы». Пасля дзялівай працы спяць маладыя палітыкі тут жа, на полі, на баронах алігза:

Ільі Муралец спаў так на пях,
На купі, на паленні—
Яму гэтыя хлопцы радзіў
У недалёкім калене.

Нават сама навальніца з перунамі, якія
«б'юць прамой наводкай», пасуе перад юнымі асілкамі:

Сынуў дождж,
Пайшоў старацця,
Ды ў бурты лягла шпаніца,
Каб за маладзю ўгнацца,
Духу мая, навальніца!

Слаўныя патомкі Ільі Муралеца заслужылі павалу ўсёго народа. І пра іх паэты складваюць яшчэ шмат прыгожых дэсень і паэм.

Усё гэта плыве нашай маладой літаратуры. Але толькі першыя плыве. У рабоце літаратурных аб'яднанняў ёсць яшчэ шмат недахопаў і нявырашаных пытанняў. Аб іх і будзе вясці гаворка на нарадзе кіраўнікоў літаратурных аб'яднанняў, якую склікае Саюз пісьменнікаў 31 кастрычніка.

Што нам треба зрабіць, каб палепшыць работу з маладымі пісьменнікамі?

Якуб КРУПЕНЬКА

Я ды шчыра ў маім пакоі,
Пралімае думка цылы рай:
Напісаць бы нешта не такое,
Шчыра, сагравае душой.

І, такіх думкі, што, здаецца,
Самі вась-вась лягуць у радкі,
Напішы—само ямуць сэрца,
Што аж будучы радзім дружбаю.

Сеў за стол, галліна і другая,
Ліст паперы белы, нібы снег.

